

3 PLÁN ZÁCHRANY 1 EVANGELIUM

V předcházejícím oddíle jsem se pokusil vysvětlit dvojí povahu hříchu, **neposlušnost** a **porušenost**. Vysvětlil jsem, že Bůh stvořil člověka obdařeného svobodnou vůlí, která umožnila volbu neposlechnout, což vedlo k porušenosti, zabraňující dokončit Boží záměr s člověkem. Někdo se může zeptat: Je-li Bůh všemohoucí, proč tu poruchu hned neopravil? Opravil. Bůh okamžitě v tu chvíli, kdy se to stalo, rozjel plán záchrany člověka, tak nejlépe a nejrychleji, jak jen to bylo možné. Všemohoucí Bůh jistě mohl okamžitě zničit Satana a zbavit ho vlády nad celou zemí, neudělal to však proto, protože by člověk, který Satanovi uvěřil a poslechl ho, šel spolu s ním. Hřích je natolik organicky spojen s člověkem a jeho svobodnou vůlí, že by jednorázový, radikální Boží zákrok člověka buď okamžitě zabil, nebo by jeho svobodná vůle přestala být svobodnou.

Smrt (Satan) vládne od Adama i nad těmi, kdo hřeší jiným způsobem než Adam. (Řím. 5,14)

Proto Bůh vytvořil Plán Záchrany. Poslal k nám nového náhradního Adama, tentokrát mnohem spolehlivějšího, než byl ten první a než jsme my všichni.

První člověk Adam se stal duší živou, poslední Adam je však duchem oživujícím.

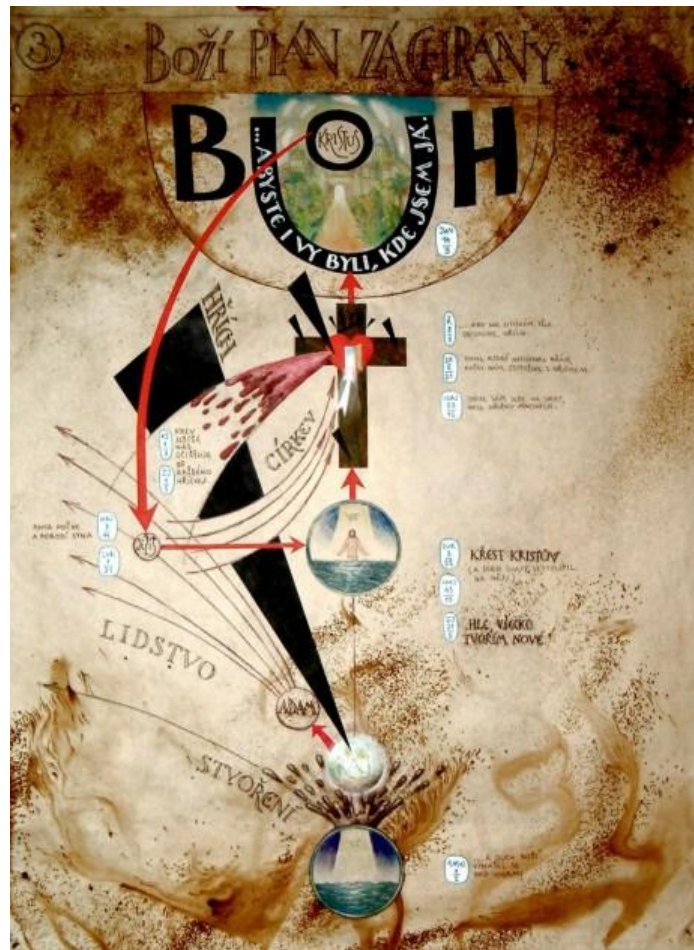
První člověk byl z prachu země, druhý člověk z nebe. (1.Kor. 15,45 a 47)

Bůh poslal svého jediného syna, obětoval Satanu to nejvzácnější, co v nebi měl, ačkoliv je v Nebeském království plno zlata, na vykoupení člověka to nestačilo. Bůh se nerozpakoval a obětoval svého syna, Ježíše Krista. Ta oběť byla vykonána na kříži, římském mučidle, které tím však nabylo zásadního významu v ponebesí a znamená pro nás **Velkou záměnu**. S ukřižováním to totiž není tak, že by zlí lidé chytli hodného Ježíše a zabili. Ježíš sám sebe vydal v oběť za naše hříchy.

Vymazal dlužní úpis, jehož ustanovení svědčila proti nám, a zcela jej zrušil tím, že jej přibil na kříž. (Koloským 2,14)

Protože nikdo, kdo je sám v jámě, nemůže druhého vytáhnout z téže jámy, musel být za hříchy světa obětován ten, který nikdy nezhřešil, tím vznikla ta záměna. Principem Božího Plánu Záchrany je duchovní mechanismus, který by se dal nazvat jako „**Velká Záměna**“ Ten, který měl žít, zemřel, těm, kteří mají zemřít je život darován. Ježíš věděl, že to má vykonat, a že mu bude život vrácen, mnohokrát to svým učedníkům připomínal, např. těmito slovy:

„Proto mě Otec miluje, že dávám svůj život, abych jej opět přijal. Nikdo mi ho nebere, ale já jej dávám sám od sebe. Mám moc svůj život dát a mám moc jej opět přijmout. Takový příkaz jsem přijal od svého Otce.“ (Jan 10,17-18)

Ježíš je Boží Duch, který vzal na sebe podobu člověka a na lidském těle odsoudil **Hřích**, tím, že jej odnesl na kříž. Jako člověk (čili tělem a duší) zemřel, Jako Bůh (čili svým Duchem), který nehřeší a neumírá a jehož Duch má dar věčného života, zůstal živý, sestoupil do pekla (přesněji do hájemství mrtvých), kde prokázal svou nevinu, vstal z mrtvých a vystoupil na nebesa. Potom o letnicích seslal svého Ducha ne jen na své učedníky, kteří ho přijali a byli „naplnění“ Duchem, ale také ke každému člověku bez ohledu na to, jestli jej přijal nebo ne. Tím se Ježíš stal Duchem oživujícím a tato situace v duchovních oblastech nad zemí je platná doposud. Kdo jej přijme a následuje, má splněno. Spasení je dar, který je zadarmo, žádné dobré skutky, ani modlení nestačí. Když někdo, kdo spadl do jámy, v ní začne dělat dobré skutky, nic mu to nepomůže, potřebuje spasitele, někoho, kdo ho vytáhne.

Jestliže **Hřích** zcela proměnil **ponebesí** (tj. duchovní prostor obklopující nás a celou Zemi), **kříž také**. Vznikl tak, obrazně řečeno, jakýsi zvláštní, ne úplně jednoduchý „uzel“, kterým Bůh sám překlenul tu distanc (mezeru) způsobenou hřichem, která odděluje člověka od Boha.

**Setkají se milosrdenství a věrnost,
spravedlnost s pokojem si dají
políbení.**

**Ze země vyraší pravda,
z nebe bude shlížet spravedlnost.**

(Žalm 85,11-12)

... aby skrze něho a v něm bylo smířeno všechno, co jest, jak na zemi, tak v nebesích – protože smíření přinesla jeho krev na kříži. (Koloským 1,20)

V Kristu se opět setkává nebe se zemí a básnicky řečeno si dávají políbení.

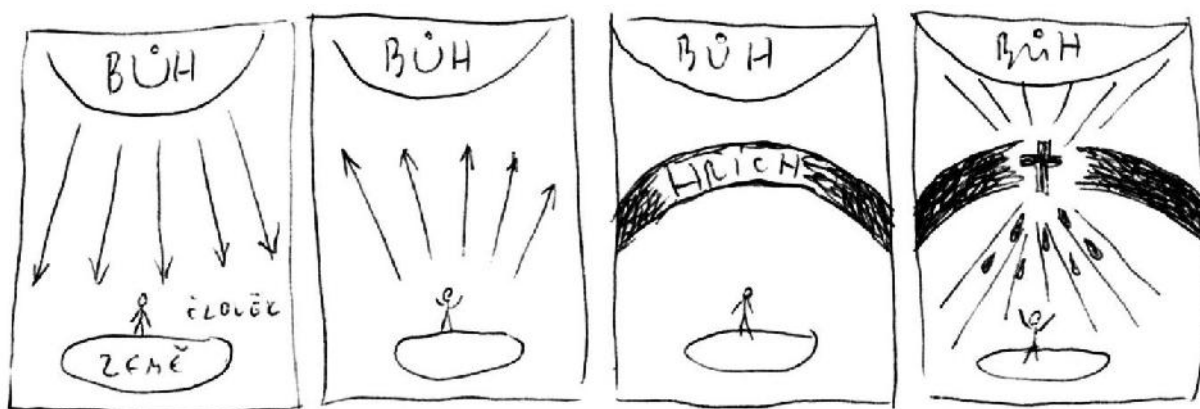
Jiná metafora tohoto políbení v obraze „uzlu“ zahrnuje všechno to, co je předmětem **evangelia**, čili ústřední myšlenky Bible. (základní definice evangelia: **Radostná zpráva** o zmrtvýchvstání Pána Ježíše Krista a jeho vítězství nad hřichem i nad smrtí.)

Tento „uzel evangelia“ se skládá zhruba z těchto částí:

1. Narození Ježíše – početí panny Marie z Ducha Svatého – pro nás předobraz Letnic tj. vylití Ducha Svatého po Kristově vstoupení na nebesa. Marie – vzor poslušnosti, počátek církve.
2. Křest Ježíše – spojení (zasnoubení) a ztotožnění se Krista se zemí a lidmi – pro nás je křest ztotožnění se s Kristovým pohřbem
Ve křtu jste byli s Kristem pohřbeni a spolu s ním také vzkříšeni vírou v Boha, jenž ho svou mocí vzkřísil z mrtvých. (Koloským 2,12)
3. Ukřižování – prolití krve Kristovy za hříchy světa – dokonalá oběť – opětovné spojení nebe se zemí je dokonáno – pro nás očištění od hříchu
Kristus nevešel do svatyně s krví kozlů a telat, ale jednou provždy dal svou vlastní krev, a tak nám získal věčné vykoupění. (Židům 9,12)
4. Sestoupení do pekel – dokonalá záměna – my už nemusíme
5. Zmrtvýchvstání – vítězství nad smrtí – pro nás nové narození
6. Nanebevzetí – spravedlnost je dokonána – pro nás Spasení
7. Letnice – vylití Ducha Svatého – počátek církve – cyklus celého „uzlu“ se vrací na svůj počátek – k další podstatné změně dojde až s druhým příchodem Ježíše Krista na zem.

To, co se stalo na začátku pro Ježíše samotného, to se na konci celého „uzlu“ děje pro každého z nás. Tak, jako se Ježíš narodil z Ducha Svatého v těle Marie, tak se teď znovu rodí v našem duchu, pokud ho přijmeme. Od doby Letnic až do dneška je sesílán Duch Kristův ke každému člověku, tluče na dveře každého srdce, aby mohl vejít a započít tak nový život. **Ježíš se znovu rodí v nás.** Narození z panny je jakýmsi pilotním vzorkem pro seslání Ducha o Letnicích. Letnice pak potvrzují až do Druhého příchodu Pána Ježíše Krista, kdy už přijde sám a osobně ve veliké moci jako skutečné světlo a spása do tzv. „Velkého soužení“ a přinese trvalý mír na celou planetu. Druhý příchod Pána Ježíše Krista bude také další významnou událostí, která podstatně změní situaci v ponebesí. Současná situace je však ta, která trvá po dobu 2000 let již od času Letnic. Přestože mír na světě ještě není, nejdůležitější změnou trvale zůstává to, že Ježíš již zvítězil nad smrtí, prorazil bariéru Hříchu a otevřel tak průduchy mocného Božího požehnání, alespoň na tomto jediném místě v ponebesí, na místě Kristovy prolité krve. To místo je třeba hledat mezi nebem a zemí a ne pouze zeměpisně a historicky na Golgotě u Jeruzaléma před asi 2000 lety.

V ráji Bůh žehnal zemi i člověku

Člověk v ráji nerušeně uctíval Boha

Hřích odděluje člověka od Boha

Boží požehnání i lidské uctívání pouze skrze Krista

Boží požehnání skrze bariéru hříchu je jen částečné

Uctívání bez oběti (bez vědomí hříchu) je marné, člověk ve skutečnosti uctívá jiného boha (Satana)

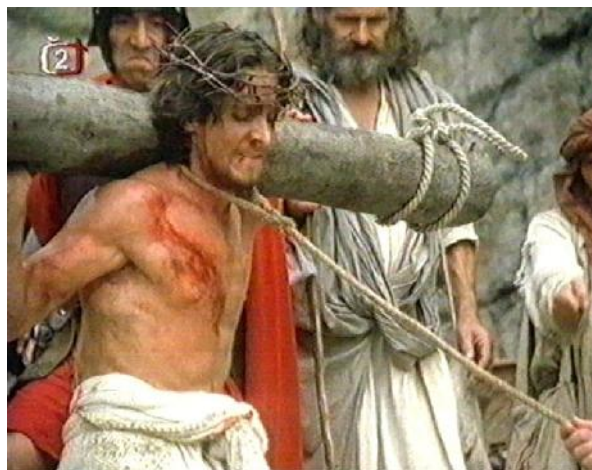
Starozákonní uctívání skrze oběť za hřích

Kristova oběť na kříži je ústředním bodem v Písmu, ke kterému vše v Bibli směřuje a od kterého se vše odvíjí. Celý Starý zákon je vlastně popisem důkladné a vytrvalé přípravy na tuto událost. Zdá se, jakoby Boží Syn učinil výsadek k záchraně lidstva bezprostředně po pádu člověka. Bůh Otec mu mezitím skrze anděly, proroky a izraelský národ připravoval doskočiště. Ježíš sám rozpoznával, že to všechno bylo napsáno pro něho a kvůli němu.

Potom (Ježíš) začal od Mojžíše a všech proroků a vykládal jim to, co se na něho vztahovalo ve všech částech Písma. (Lukáš 24,27)

Snad každý biblický prorok nebo hrdina nese na svém životě kristovské principy. Když kupříkladu vidím film o Izákovi, jak nese na horu Moria otep dřeva, na kterém má být svým otcem Abrahámem obětován, jakoby vyšlapával cestu Kristu, který (v jiném filmu) nese na ramenu příčné břevno kříže, neboť i on má být obětován na dřevě a také plní příkaz svého Otce.

Starozákonní Josef, který byl zavržen vlastními bratry a prodán do otroctví, stane se pánem celé pohanské říše (Egypta), nakonec zachraňuje své bratry z veliké nouze. Jde vlastně o prorocké zobrazení stejného údělu Kristova ve vztahu k izraelskému národu. Také Ježíš je zavržen vlastními, je vydán Římanům, pak se ale skrze Ducha Svatého stává Pánem církve, vesměs sestavené z nás pohanů, která prorocky vyhlíží návrat izraelského národa ke svému spasiteli. Jeden z proroků, dlouho před Kristem k tomu řekl:

Ale na dům Davidův, na toho, jenž sídlí v Jeruzalémě, vyleji ducha milosti a proseb o smilování. Budou vzhlížet ke mně, kterého probodli.

(Zacharjáš 12,10)

Židé to ale už jednou zažili s Josefem v Egyptě, už jednou vzhlíželi k tomu, kterého zavrhli. Opět jakoby Josef vyšlapával cestu pro Božího syna zase v jiných souvislostech než Izák.

Podobně by se daly vystopovat kristovské prvky u Noema, Abrahama, Mojžíše, Jóba, Jonáše, Davida, Elijáše, Daniele a mnoha dalších, u každého s jiným aspektem a v jiných souvislostech. Nechci to nikomu vnucovat, ale myslím si, že to všechno se nestalo jenom proto, aby to bylo zapsáno a aby to Ježíš mohl číst a byl tím slovem veden, ale také proto, že všechny ty události dostaly trvalý otisk v ponebesí. Bůh jimi jakoby naskycoval plán cesty pro svého Syna, i pro anděly, kteří ho provázeli. To všechno je součástí Božího Plánu Záchrany.

